

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթիվ / Հոսիս, 2009թ., N 3 (3)

Կրթության անհրաժեշտությունը յուրաքանչյուր տեղական եկեղեցում

Իմ ժողովուրդս գլխավորում է չափազանց համարյա անապատյան եղանակով հեռանալ գուցե գլխավորում մերժեցիք, ես ալ քեզ պիտի մերժեմ, որպեսզի դի անգամ մըն ալ ինձի քահանայ չըլլամ:

ՈՒՍԵԱ 4:6

Այս քննան առաջարկում ենք ԱՀԲ-ի յուրաքանչյուր տեղական եկեղեցու ղեկավարությանը: Թեմայի համար հիմք է հանդիսանում ԱՀԲՄԵ-ի եպիսկոպոսական խորհրդի և կրթության բաժնի 24.03.06թ. ընդունած որոշումը:

Ներկայումս, երբ գրեթե բոլոր եկեղեցիներում նկատվում է հոգևոր անկում, յուրաքանչյուր տեղական եկեղեցու ղեկավարությանն առաջարկում ենք հատուկ ուշադրություն դարձնել հոգևոր կրթությանը:

Եկեղեցիների ղեկավարների առջև Աստված դնում է ամենակարևոր նպատակը՝

Կող.1:28 «Որին մենք քարոզում ենք ամեն մարդի խրատելով և ամեն մարդի տրվեցնելով ամեն իմաստությունով, որ ամեն մարդի կատարեալ կանգնեցնենք Քրիստոս Հիսուսումը»:

Եփես. 4:11 «Եւ նա մի քանիսին տուաւ առաքելներ լինելու, մի քանիսին մարգարէներ, մի քանիսին աւետարանիչներ, մի քանիսին հովիւներ ու վարդապետներ, սուրբերի կատարելութեանը համար, պաշտօնի գործի համար. Քրիստոսի մարմնի շինութեան համար»:

Յավոք, ոչ բոլոր տեղական եկեղեցիներում է այս հարցը դրվում որպես ամենակարևոր հարցերից մեկը: Քրիստոսի մարմնի շինության աստվածաշնչյան ճանապարհը եկեղեցական կառավարումն է: Եկեղեցին պետք է հովիվների, ուսուցիչների և այլ անոթների միջոցով ժողովրդին հայտնի Աստծո կամքը:

Գործք 20:20 «Որ ինչպէս ետ չ'պահեցի ոչ մի օգտակար բան, որ չ'պատմեմ եւ տրվեցնեմ ձեզ՝ թէ հրապարակներում եւ թէ տան մէջ»:
Գործք 20:26 «Մորա համար այս օրուայ օրը վկայութիւն եմ դնում ձեզ՝ որ ես ամենիդ արիւնիցն անմեղ եմ»,
Գործք 20:27 «Որովհետեւ ես ետ չ'քաշուեցայ Աստուծոյ բոլոր կամքը ձեզ պատմելուց»:

Այսպիսով, եկեղեցիների հովիվների առաջնահերթ խնդիրն է՝ բոլոր քրիստոնյաներին սովորեցնել Աստծո **ամբողջ** կամքը:

Այս կապակցությամբ հարկավոր է կազմակերպել և ամեն շաբաթ Աստծո ժողովրդին սովորեցնել Ավետարանի ճշմարիտ վարդապետությունը:

Այս հարցին հաճախ խանգարում է եկեղեցիների ղեկավարների չափազանց զբաղվածությունը՝ երբեմն ոչ հույժ կարևոր, այլ երկրորդական (օրինակ՝ նյութական, տնտեսական, ֆինանսական) հարցերով: Եկեղեցու ղեկավարներն այսպիսի հարցերով չպետք է զբաղվեն անձամբ, նրանք պետք է նման հարցերը հանձնարարեն եկեղեցու ունակ անդամներին:

Այս պարագայում լուծելու համար խորհուրդ ենք տալիս հետևել այն խորհրդին, որը Մովսեսին տվեց Հօրքը: Տեսնելով, որ իր փեսա Մովսեսը գերզբաղված է ժողովրդի տարբեր հոգսերով՝ նա առաջարկեց ընտրել ունակներին և պարտականությունները բաժանել նրանց միջև: **Ելից.18:13-24** «... ինչո՞ւ ես դու մենակ նստում, եւ բոլոր ժողովուրդը կանգնում է առավոտից մինչեւ իրիկուն քեզ մոտ... քո արածը լավ բան չէ: Այդպէս անպատճառ դու էլ կ'մաշուիս, եւ քեզ հետ եղած ժողովուրդն էլ. որովհետեւ այս բանը քեզի համար շատ ծանր է. դու

մենակ չես կարող անել այս: Հիմա լսիր իմ խօսքին. ես քեզ խրատ եմ տալիս, եւ Աստուած քեզ հետ կ'լինի: Ժողովրդի համար դու գնա Աստուծոյ առաջը. եւ դատերը դու ներկայացրու Աստուծոյն, եւ սովորեցրու նորա կանոններն ու օրէնքները. եւ հասկացրու նորանց իրանց գնալու ճանապարհը եւ իրանց անելու գործը: Եւ դու բոլոր ժողովուրդիցը կարող մարդիկ՝ Աստուածանից վախող՝ հաւատարիմ՝ ազահուքիւնը ատող մարդիկ ընտրիր, եւ հազարապետներ, հարիւրապետներ, յիսնապետներ եւ տասնապետներ դիր նորանց վերայ: Եւ ամեն ժամանակ թող նորանք դատեն ժողովրդին. եւ ամեն մեծ բան որ լինի քեզ ներկայացնեն, եւ ամեն փոքր բանը նորանք դատեն. եւ քո վերայիցը բոլոր թեթեւացրու եւ նորանք քեզ հետ թող կրեն: Եթէ այս անես, եւ Աստուած էլ քեզ պատուիրէ, այն ժամանակ կարող կ'լինիս կանգնել, եւ բոլոր այս ժողովուրդն էլ

խաղաղութեամբ իրանց տեղը կ'գնան»:

Դա նշանակում է, որ շատ երկրորդական հարցեր պետք է լուծեին մյուսները, ովքեր ունեին Աստծո վախ և ունակ էին այդ հարցերը լուծելու: Նրանք հարցերի լուծման պատասխանատվությունը պետք է վերցնեին իրենց վրա, իսկ կարևոր հարցերում խորհրդակցեին Մովսեսի հետ:

Ներկա եկեղեցական կառուցվածքը ցույց է տալիս, որ մույնիսկ շատ աննշան հարցեր կապվում են եկեղեցու հովվի հետ և առանց նրա չեն լուծվում: Այդ պատճառով էլ դեկավարությունը ժամանակ չի մնում կարևոր հարցերի լուծման, քրիստոնյաներին Աստծո ամբողջ կամքը սովորեցնելու և Աստծուն ծառայելուն պատրաստելու համար: Արդյունքում ստացվում է, որ դեկավարությունը չափից ավելի է ընդգրկվում տարբեր հարցերի լուծման մեջ, իսկ մյուսները մնում են պարապ ու անգործ: Աստվածաշնչյան ճանապարհը հավասարությունն է ու համաչափությունը:

Բ Կորնթ.8:13-14 «Վասնզի ոչ թե ուրիշներին հանգստութիւն եմ կամենում, եւ ձեզ նեղութիւն. բայց հաւասարութիւնով՝ այժմեան ժամանակում ձեր աւելութիւնը ծառայէ նորանց պակասութեանը, որ նորանց աւելութիւնն էլ ծառայէ ձեր պակասութեանը»:

Այս պրոբլեմը գնալով խորանում է, և հոգևորապես ընկնում են եկեղեցու ոչ միայն սովորական անդամները, այլև հովիվները (գիտություն չունենալու պատճառով):

Չ Շ Ի Յ Ս ՕՅ Է Բ»ՕձՕՍՄ՝»ՈՇ ՍՅ ԵՇՄ

Մենք՝ քրիստոնյաներս, պետք է հասկանանք, որ մեր պայքարը ոչ թե մարդու, կազմակերպության, կամ էլ որևէ ազգի, այլ՝ չար ոգիների ու սատանայի դեմ է: Եվ քանի որ մեր պայքարը մարդու դեմ չէ, ուստի մենք մտադիր չենք պայքարել որևէ մեկի դեմ:

II Օրինաց 28:14-ում ասվում է. «*օտար աստվածների ետևէ երթալու համար աջ կամ ձախ չշեղվես*»: Եթե քննենք այս երկու՝ աջ կամ ձախ շեղումները, կտեսնենք, որ երկու շեղումների հիմքում էլ միևնույն բանն է ընկած: Աջ կամ ձախ շեղումները արտաքինից կարող են տարբեր թվալ, բայց երկուսն էլ ունեն մույն էությունը:

Աստված հրեա ժողովրդին ասում է, որ օտար աստվածների ետևից գնալու ու նրանց երկրպագելու համար աջ կամ ձախ չշեղվեն, բայց այդ ժողովուրդը շեղվում էր ուղիղ ճանապարհից՝ հակառակվելով Սուրբ Հոգուն:

Այսօր թե՛ մուսուլմանական երկրները, որոնք ունեն մարդուն սահմանափակող խիստ օրենքներ, և թե՛ արևմուտքի երկրները, որտեղ խոսվում է «մարդու իրավունքների և ազատության» մասին, շեղված են Աստծո ճանապարհներից: Նրանք երկուսն էլ մերժում են Աստծո Շնորհքը: Առաջին դեպքում շեղվողները գաղատացիների մեծ խմբից են «կարելիների և չի կարելիների»՝ օրենքների մեջ, իսկ երկրորդ դեպքում, ինչպես Հուդայի թուղթն է ասում՝ շնորհքը դառնում է անառակության ծածկոց: Հասկանալի է, որ այս երկու շեղումների հիմքում մույն բանն է ընկած, այն է՝ մերժել երկնքից տրված Աստծո Շնորհքը: Կարևոր չէ, թե որ կողմ է շեղվում մարդը՝ աջ, թե ձախ. կարևորն այն է, որ երկու դեպքում էլ շեղվում է Աստծո ճանապարհներից:

II Տիմոթեոս 1:9-10 խոսքն ընդգծում է հետևյալ միտքը,

Մենք ոչ մի տեղ չենք տեսել, որ նվագախմբի դեկավարը նվագի երաժիշտների փոխարեն, իսկ մյուս երաժիշտներն անգործ մնան: Ընդհակառակը, խմբավարի պարտականությունն ու նպատակն է, որ ամբողջ նվագախումբը ներդաշնակ լինի և ամեն մեկն իր գործը կատարի: Երբեմն այնպիսի տպավորություն է ստեղծվում, կարծես դեկավարները ցանկանում են բոլորի փոխարեն նվագել և ամեն բան անել բոլորի փոխարեն. սա անհեռանկար ճանապարհ է:

Այսպիսով, եկեղեցու դեկավարների առաջնակարգ խնդիրն է՝ եկեղեցու տարբեր կառույցների կոորդինացման միջոցով եկեղեցու գործերը բաժանել այնպես, որ յուրաքանչյուրն իմանա իր պարտականությունները և կատարի դրանք, իսկ եկեղեցու հովիվները, ուսուցիչների հետ միասին, պետք է սովորեցնեն, կրթեն ու պատրաստեն Աստծո ժողովրդին Աստծուն ծառայելու և կատարելության գնալու համար:

Թանկագին եղբայրներ, թո՛ղ Աստված օրհնի բոլորիս, որպեսզի կարողանամք իրականացնել այդ կարևոր ու անհետաձգելի գործը՝ հոգևորապես կրթել եկեղեցու անդամներին:

Եբր.13:17 «Ականջ դրեք ձեր առաջնորդներին, եւ հնազանդեցէք, որ նորանք հսկում են ձեր հոգիների համար որպէս թէ հաշիւ պիտի տան, որ ուրախութիւնով անեն այն եւ ոչ թէ հառաչելով, որ դա ձեզ օգուտ չէ»:

որ շնորհքը մեզ տրվեց Քրիստոս Հիսուսով հավիտենական ժամանակներից առաջ: Այստեղից հասկանում ենք, որ Աստծո ծրագիրը սկզբում էլ՝ հավիտենական ժամանակներից առաջ, եղել է Իր Շնորհքը: Սա էր Աստծո ծրագիրը: Բայց որտեղի՞ց և ինչո՞ւ եկավ Օրենքը, ի՞նչ կատարվեց: Պատճառը սա էր. ծրագրի մեջ վթար տեղի ունեցավ, և վթարի հեղինակն Ադամն էր: Ադամը մեղք գործեց ու կորցրեց իր հոգևոր տեսողությունը: Ադամն ստեղծված էր Աստծո պատկերով, նշանակում է՝ նա Աստծո Շնորհքն ունենալու հնարավորություն ուներ, բայց չընդունեց այն: Եվ թեև Ադամը չընդունեց Աստծո Շնորհքը, բայց երկրորդ Ադամի՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի միջոցով մենք նորից հնարավորություն ունեցանք ընդունելու այն: Մարդու մեջ ի սկզբանե հավիտենական կյանք ունենալու փափագ կա, և այդ փափագը չվերացավ Ադամի անկումով:

Ադամի անկումով կուրացան մարդու հոգևոր աչքերը. մարդը մայում է մահին՝ ասում է կյանք, մայում է կյանքին՝ ասում է մահ: Մարդն արդեն չի տեսնում, որ իր հոգում ընտրություն է կատարել՝ մերժել է Աստծո Շնորհքը: Ինչպե՞ս անել, որ մարդը հոգևորապես տեսնի: Դրա համար Աստված, սիրելով մարդուն, հոգևոր տեսողությունը վերականգնելու համար տվեց Օրենքը (**Մատթա 19:7-8**):

Օրենքը մարդու կուրացած տեսողությունը կվերականգնի, այսինքն՝ վթարի ենթարկված հոգին կնորոգի: Օրենքով մարդը ճանաչում է իր մեղքը և հասկանում, որ ինքը խանգարում է Աստծո ծրագրին: Աստված ուզում է Իր Շնորհքը տալ մարդուն, բայց մարդը մերժում է՝ ասելով, որ այդ Շնորհքն իրեն պետք չէ, որ ինքն արդեն «կյանք» ունի: Մարդը հավատացել է սատանային և այդ «կյանքը» տեսնում է «աստվածների պես լինելու» մեջ, այսինքն՝ այն ամենի մեջ, ինչի մեջ կփառավորվի իր «Ես»-ը: Բայց դա իրա-

կանում մահ է ու ոչ թե կյանք, և քանի որ մարդը «կույր» է, դրա համար էլ չի տեսնում այդ տարբերությունը:

Սուրբ Գիրքն ասում է, որ մարդն իր ընտրության մեջ մոլորված է: Բայց թե՛ մեղավորը, թե՛ արդարը ուզում են հավիտենական կյանք ունենալ, իսկ թե որն է այդ կյանքը՝ մարդը չի տեսնում, որովհետև վնասվել է նրա հոգևոր տեսողությունը: Օրենքը բուժում է մարդուն, իսկ եթե մարդը մերժում է Օրենքը, նա դրանով ասում է, որ իր համար ավելի լավ է կուրության մեջ մնալը: Այդպիսով մարդն ընտրում է մահը և իր ֆիզիկական կյանքը նվիրում է իր փառքին՝ ապրելով անիրավության մեջ, իսկ հետո հասկանում է, որ այդ ամենը ոչինչ էր:

Մարդն Աստծուց նշաններ ու հրաշքներ է ուզում: Աստված Աբրահամին գավակ խոստացավ, բայց Աբրահամն ու Սառան ծիծաղեցին Աստծո խոստումի վրա: Աստված ասում է, որ կտա իրական, երկնքից իջած կյանք: Անկախ այն բանից, թե որտեղ ես գտնվում՝ քեզ արհամարհողների, թե սիրողների միջավայրում՝ միևնույն է, այդ կյանքի շնորհիվ քո հոգու աշխարհում դու կվայելես երկնքից իջած Շնորհքը և Քրիստոսով ուրախ կլինես, այդ կյանքը կապ չի ունենա ոչ քո արտաքինի, ոչ քո ունեցվածքի չափի, ոչ էլ պաշտոնի հետ: Բայց մարդը ծիծաղում է այս խոստման վրա, որովհետև հոգևոր կույր է:

Ի՞նչ է նշանակում մերժել Աստծո Օրենքը:

Աշխարհում գոյություն ունեցող բոլոր ուսմունքները կարելի է բաժանել 2 մասի. մի մասը ներկայացնում է Քրիստոսի խորհուրդը, մյուսը՝ անօրինության խորհուրդը:

Քրիստոսի խորհուրդը բացում է այն հրաշքը, որ մարդն իր հոգու աշխարհում կարող է ընդունել Աստծո Շնորհքը և հաղորդ լինել աստվածային բնությանը:

Անօրինության խորհուրդն ասում է՝ մերժիր Աստծո Շնորհքը, կլինես աստվածների պես, և ամեն ինչ լավ կլինի:

Աստված իր ծրագիրը շարունակելու համար տվել է Օրենքը, որպեսզի մարդը ճանաչի մեղքը: Մեղքը մերժում է Աստծո ծրագիրը, այսինքն՝ մերժում է Աստծո Շնորհքը: «Սուրբ Հոգին երբ որ գա աշխարհի, աշխարհը պիտի հանդիմանի մեղքի համար, մեղքի, որ ինձ չհավատացին»: Մարդկանց համար դժվար չէ հավատալ, որ 2000 տարի առաջ Բեթլեհեմում մի մանուկ ծնվեց, անունը Հիսուս դրեցին և 33 տարեկանում խաչեցին: Սրան շատ հեշտ է հավատալ: Բայց դժվար է հավատալ Հիսուսի խոսքերին. «**Ես եմ Ճանապարհը, Ճշմարտությունը և Կյանքը**»: Մարդը չի հավատում սրան, ավելին, նա ծիծաղում է այդ խոսքերի վրա: Նա ասում է, որ իր կյանքը Հիսուսը չէ, իր կյանքը իր փառքն է, իր անիրավությունը: Մեղքը հենց սա է՝ Հիսուսին որպես կյանք չհավատալ: **Ղուկաս 9:46**–ում ասվում է. «*Նորիորդ մըն ալ մտավ անոնց մեջ, թե արդյոք իրենց մեջ ո՞վ է մեծ*»: Իսկ **Ղուկաս 9:54-55** ասվում է. «*Տե՛ր, կուգե՞ս, որ ըսենք ու երկնքեն կրակ իջնե՛ ու սասկեցնե՛ զանոնք...*»: Հիսուսն ասաց. «*Չեք գիտեր, թե ինչ հոգիի տեր եք դուք...*»: Նրանք վթարի ենթարկված հոգու տեր էին: Հավիտենական ժամանակներից առաջ ծրագրածը՝ խափանել մահը և կյանքը մեր մեջ դնել, հայտնվեց Հիսուս Քրիստոսով: Աշակերտները չունեին Քրիստոսի Հոգին, նրանց սրտի խորհուրդը չէր փոխվել: Մենք գիտենք, որ վթարի ենթարկված մեր հոգին երկնային հիվանդանոցում բուժվել է Քրիստոսի արյամբ: Եթե մարդն Օրենքի միջոցով չհասկանա իր մեղքը, չի էլ կարող հասկանալ, որ ինքը մեղավորների գլուխն է (օրինակ՝ մաքսավորի և փարիսեցու աղոթքը): Փարիսեցին տեսնում էր իր արարքները, բայց նրա հոգին կույր էր ու չէր տեսնում իր ներսի բուն մեղքը, որ մերժել էր երկնքից իջած կյանքը: Այդ պատճառով նրա ուրախությունը իր արարքներն էին՝ շա-

բաթը երկու անգամ ծոմ պահելը, տասանորդ տալը և այլն:

«Ինչպե՞ս կարող եք ինձ հավատալ, եթե միմյանցից փառք եք փնտրում»: Քրիստոսը որպես լույս պիտի ծագի մեր հոգիներում և Իր Շնորհքով աստվածային բնությունը ներդնի մեր մեջ: Բայց մարդիկ ուզում են այս ճշմարտությունը ծածկել և հրաշքները, նշանները, ծեսերն ու արարողություններն ընդունել որպես Շնորհք:

Եթե մեկն իր ներսում չի ընդունում Աստծո կյանքը՝ կույր է: Նիկողեմոսի հոգևոր տեսողությունը վնասված էր: Նա ասում էր, որ եթե մեկը հրաշքներ ու նշաններ է անում, ուրեմն Աստծուց է եկած: Բայց չէ՞ որ Հիսուսից բացի մեկ ուրիշն էլ կարող էր նշաններ ու հրաշքներ անել: Վերջին օրերում հակառակորդը կանի այդ հրաշքներն ու նշանները: Նիկողեմոսը չէր կարողանում Հիսուսի մեջ տեսնել երկնքից իջած կյանքը, որն ընդունակ է իրեն խաչողների համար աղոթել, իր գլուխը փշե պսակ դնողներին՝ սիրել: Աստված ուզում է, որ մեր հոգևոր աչքերը բացվեն, որպեսզի մենք Աստծուն տեսնենք ոչ թե հրաշքներ կամ նշաններ անելու մեջ, այլ՝ Նրա աստվածային սիրո մեջ, որը կարող էր իրեն խաչողների համար ասել. «*Հայր, ների՛ր նրանց*»:

Աստված ուզում է փրկել մարդկանց, բայց ոչ ստիպողաբար: Փրկության համար մարդու ներսում պետք է դարձ կատարվի Սուրբ Հոգու միջոցով:

Երբ Հիսուսը իշխանության գլուխ եկավ, Գերմանիայի եկեղեցիների 99%-ը հայտարարություն ստորագրեցին, ըստ որի «Հիսուսի՝ իշխանության գլուխ գալով Գերմանիայի ժողովուրդը երկրորդ Պենտեկոստեն ապրեց»: Դա նշանակում էր, որ ժողովուրդը, չհասկանալով այդ իշխանությունը, այն համարում էր «Սուրբ Հոգու գործ», բայց Հիսուսը ֆաշիստ էր և նա ուզում էր սպանել ոչ միայն աստվածային կյանքը, մարդկանց, այլև մարդկային խիղճը: Պատկերացրեք, թե մարդիկ ինչքան կարող են մոլորվել: Մենք Սուրբ Հոգու գործն այնքան լավ պետք է ճանաչենք, որ ոչ մի խեղկատակություն չհամարենք Սուրբ Հոգու գործ:

Աշխարհիկ կանայք իրենց զարդարում են դրսից: Սուրբ Գիրքն ասում է, որ կնոջ զարդը ամուսնուն հնազանդվելն է: Սա Աստծո առաջարկած զարդն է, բայց այդ Օրենքը դու հավանու՞մ ես, թե՞ չես հավանում: Եթե չես հավանում Աստծո Օրենքը, ուրեմն քո տեսողությունը չի վերականգնվել, իսկ եթե Տիրոջ Օրենքը քեզ համար հաճելի է, ուրեմն դու բժշկության ընթացքի մեջ ես: Եթե մարդը մերժում է Աստծուն, պետք է ապրի ու արքենա իր փառքով:

Օրենքը դրվել է մեղքը ճանաչելու համար, բայց Օրենքով չէ փրկությունը: Գիրքն ասում է. «*Եթե Մովսեսին հավատացիք, ինձ էլ կհավատաք*»: Օրենքը մերժողի հետ անիմաստ է խոսել փրկության մասին: Հիսուսը եկավ ու այդ Օրենքը ավելի խստացրեց, որպեսզի վերջնականապես բուժի քո վերքերը, որպեսզի հասկանաս, որ եթե քո մեջ կյանքի փոփոխություն չկատարվի՝ դու չես կարող Տիրոջ Օրենքը պահել: Աստծո Օրենքն ընդունողը իր հոգու աշխարհում հավանություն է տալիս այդ Օրենքին: Մարդն իր մարդկային ուժերով չի կարող Օրենքը պահել: «*Օրենքը մեր դաստիարակը եղավ՝ մեզ Քրիստոսի Շնորհքին տանելու համար*»: Ինչպե՞ս է Օրենքը Քրիստոսի Շնորհքին տանում. քրիստոնյան պատերազմի է դուրս գալիս իր բնության դեմ՝ ցանկանալով պահել Աստծո Օրենքը: Այդ պատերազմի մեջ պարտություն է կրում այնքան ժամանակ, մինչև որ հուսահատվում է մարդկային ուժերով Օրենքը պահելուց: Այդ պահից նրա տեսողությունը բացվում է, նա տեսնում է Աստծո սերը և Նրա տված ձրի պարգևը՝ հավիտենական կյանքը:

Հրայր Ամիրբեկյան
քարոզիչ

Բայց Պետրոս ըսավ. «Քավ լիցի, Տեր, վասնզի ես ամենևին պիղծ կամ անմաքուր բան մը կերած չեմ»:

Գործք առաքելոց 10:14

«Հին» մարդը մեր մեջ է, մարմնավոր բնությունը սովորաբար պատերազմում է հոգևոր սկզբունքների դեմ: Այստեղ դրված էր մի հարց, որի վերաբերյալ Պետրոսի կարծիքը տարբերվում էր Տիրոջ կարծիքից: Պետրոսը պետք է հասկանար, որ ծիսական օրենքները, որոնք արգելում են ուտել այս կամ այն կերակուրը, չեղյալ են համարվում: Աստված սրբեց դրանք, և այն, ինչն Աստված սրբել էր, Պետրոսը չպետք է պիղծ համարեր: Պետրոսը սկզբում զարմացավ դրանից, և շատերն էլ մինչև օրս այդ ծեսերի պատճառով թշնամի են Ավետարանին: Սուրբ Գիրքն ասում է, որ *մարդիկ հավատքով կփրկվեն*, իսկ ձևապաշտները փրկությունը տեսնում են կրոնական ծեսերը կատարելու մեջ: Մենք բոլորս էլ կարող ենք սխալվել մնան հարցերում, քանի որ հակված ենք մեծ նշանակություն տալու այնպիսի բաների, որոնք ինքնին տեղին են ու օգտակար, բայց ոչ մի դեպքում կարևոր չեն փրկության համար: Այնտեղ, որտեղ Տեր Հիսուսը չի հաստատել ոչ մի կանոն, մենք ևս չպետք է հաստատենք: Մենք պետք է ընդունենք բոլոր նրանց, ում Հիսուսն է ընդունել: Ոչ ոք պիղծ չի համարվում, եթե նրան սրբել է Քրիստոսը, ոչ ոքի չի կարելի մի կողմ հրել, եթե Քրիստոսը նրան բացում է Իր սիրուն տանող ճանապարհը: Սակայն այս ուսմունքը հեշտ չի ընդունվում նրանց կողմից, ովքեր հարում են ձևապաշտությանը: Նրանք կասկածի տակ են դնում այն մարդկանց փրկությունը, ովքեր չեն հետևում իրենց: Եթե ձևապաշտներին ասեն, որ պետք է շփվեն այդ մարդկանց հետ, ապա նրանք իրենց սրտում Պետրոսի մնաց կրացականչեն և կասեն. «Ո՛չ, Տեր»:

Նույնիսկ Աստծո Թագավորությունը տարածելու հարցում մեծ նշանակություն ունի սեփական կամքը: Մենք ծանր ենք տանում, երբ Աստված օրհնում է մարդկանց մի խմբի միջոցով, որտեղ մենք չկանք: «Թող Աստված օրհնի նրանց, բայց ոչ այն մարդկանց միջոցով, որոնց դեմ կարելի է բազում առարկություններ հայտնել»: Մենք չափից դուրս ամբարտաճան ենք և հեռու պատշաճ կերպով ծառայի դիրք գրավելուց: Մեր մեջ Պետրոսի բնավորությունից շատ բան կա, և մեր լեզուն շատ շտապ կուզի արտաբերել՝ Ո՛չ, Տեր:

Հին հույներն ուներին տոն՝ «ամնիստո» անունով («ամնիստիա» բառն առաջացել է այս արմատից): Տարին մեկ անգամ հույները հոծարակամ հրաժարվում էին իրար հանդեպ փոխադարձ թշնամանքից, դատական հայցերից, կեղեքումից ու վիճաբանությունից:

Տոնն սկսվում էր ընդհանրական բոլոր վեճերի, հարեանների հեղուկացած անախորժությունների, ամենահինարավոր վիրավորանքների եւ անարդարությունների հանդիսավոր «հուղարկավորություն»:

Հին առաքելական եկեղեցու քրիստոնյաների փոխադարձ ներման ժամանակը կապվում էր Հիսուս Քրիստոսի մահվան հիշատակման հետ: Հավատացյալները սեղանի շուրջը նստած խոստովանում եւ ներում էին միմյանց:

Տիրոջը նվիրված ընթերցից հետո կազմակերպվում էր քրիստոնեական սիրո ընթերց, որը կրում էր «Ագապե» անվանումը:

Մեր ժամանակներում որքան կարիք կա, որ բոլոր երկրներում գրնվող հավատացյալներիս մեջ լինի այսպիսի փոխադարձ ներման տոն:

Պարծում են, որ Կարլոս 5-րդը խոշոր գումար էր պարպե մի աուգսբուրգցի վաճառականի: Մի անգամ այդ վաճառականը կայսեր պարվին ճաշկերույթ կազմակերպեց: Ճաշկերույթից հետո նա հանեց պարամուրհակը եւ, պարոտելով այն, կայսեր աչքի առաջ անմիջապես գցեց վառվող բուխարու մեջ: Այդ կերպով վաճառականը ներեց կայսեր պարպը:

Երբ կայսրը մտավ վաճառականի տուն, ի վիճակի չէր վճարելու պարպը, իսկ դուրս գալիս նա լիովին ազատված էր պարպից: Անձամբ կայսրը ոչինչ չարեց պարպի շնորհման համար, նրան մնում էր միայն գոհությունը ընդունել այդ պարպեր: Վաճառականի մեծահոգության շնորհիվ նույնիսկ պարամուրհակի հետքը չմնաց: Այս իրադարձությունն ակնառու օրինակ է, թե ինչպես է վարվում Աստված մեզ հետ՝ ներելով ու ողորմելով մեզ՝ մեղավորներին: Աստված մեր վրայից հանեց չվճարված պարպի լուծը՝ պարգեւելով մեզ իր Որդուն՝ Հիսուս Քրիստոսին, Ով մեռավ մեր մեղքերի համար եւ գնեց մեզ հավիտենական փրկության համար:

Երբ Կարլոս 5-րդը տեսավ կրակի մեջ վառվող մուրհակը, նրա մոտ ոչ մի կասկած չմնաց, որ իր պարպը ոչնչացվել է: Այդպես էլ մենք, նայելով Գողգոթայում կատարված թողության մեծ գործին, կատարելապես համոզվում ենք, որ լիարժեք ազատված ենք մեր մեղքերից: Հարուստ վաճառականն անձնվիրաբար վարվեց՝ ոչնչացնելով պարպամուրհակը, որն ուներ թանկ գին:

Բայց այն, ինչ մեզ համար ցավել է Աստված՝ որպեսզի ոչնչացնի դատապարտման մուրհակը, բարձր է աշխարհում եղած ամեն ինչից: Աստված Իր միածին Որդուն խաչի մահվան դատապարտեց, որպեսզի ամեն նրան հավատացողին հավիտենական կյանք ունենալու հնարավորություն տա: Մեզ մնում է միայն ծունկի վրա շնորհակալ լինել Աստծուց Իր պարգևի համար եւ օգրվել ցրված հնարավորությունից՝ սրտանց զղջալ մեր մեղքերի համար, ստանալ ներում եւ մեր անձերն անարար պահել աշխարհից:

ՄԻՍՅԵ

ՀԱՎԱՍՏՍՈՒԹՅԱՆ

(ՎԿԱՅՈՒՅՈՒՆ)

Փա՛ռք Աստծո, փա՛ռք Հիսուսին, սիրելի ընթերցողներ, մենք ունենք այնպիսի Տեր, այնպիսի Փրկիչ, Ում համար անհնարին ոչինչ չկա:

Ես ամուսնացել եմ 1990թ. հոկտեմբերին, ամուսնանալուց հետո երեխա չէի ունենում: Հետագոտման նպատակով դիմեցի Երևանի «Էրեբունի» բժշկական կենտրոն: Բազմաթիվ հետազոտություններից հետո բաժանմունքի վարիչ Հռիփսիմեն Հենրիխովնան ինձ հրավիրեց իր առանձնասենյակ և ասաց, որ ես ունեմ մի շարք հիվանդություններ, որոնք թվարկելն անհնար է:

Ես լիովին կորցրեցի երբևէ մայրանալու հույսը, մարդկանց հայացքում կարեկցանք էի տեսնում, և հուսահատված ամեն ինչ պատմեցի մեծ քրոջս, ով արդեն հավատացյալ էր: Քույրս խորհուրդ տվեց այդ հոգսը հանձնել Աստծուն և Հիսուսին ընդունել որպես Փրկիչ. առանց Աստծո կամքի բժշկություն չի լինում:

Անկեղծ ասած՝ ես հավատքի մասին ոչինչ չգիտեի. գիտեի միայն, որ կա Աստված, և որ բոլոր մարդիկ իրենց արարքների համեմատ հատուցում են ստանալու: Ի պատասխան ես մեկ անգամ ևս թվարկեցի իմ հիվանդություններն ու ասացի, որ Աստված չի կարող մտնել իմ ներսն ու օրգանական փոփոխություններ կատարել, որովհետև արդեն ուշ է (ես 23 տարեկան էի): Բայց քույրս չէր դադարում վկայել և ասում էր. «Աստված սեր է»:

1994թ. ես արդեն Հիսուսին ընդունել էի իմ սրտում և բուժման նպատակով գնացի Մոսկվա: Այնտեղ պարզվեց, որ բոլոր հիվանդություններից բացի, նաև գլխումս ուռուցք կա (հիպոֆիզի ադենոմա): Իմ բոլոր հույսերն անհետացան, և ես որոշեցի ոչ ոքի չասել վերջին ախտորոշման մասին, որովհետև հարազատներս, միևնույն է, օգնել չէին կարող, միայն կանխանգատանային, և երկրորդ՝ որովհետև հոգնել էի մարդկանց կարեկցող հայացքներից:

Ստանալով մտքեր էր բերում, թե ես չպետք է երեխա ունենամ, քանի որ հղիությունը, սրբեք, նյարդային ապրումները և այլն կարող են նպաստել ուռուցքի զարգացմանը, իսկ դրա հետևանքները բազմազան են՝ հանկարծակի կտրացում, հոգեկան խանգարում, էպիլեպսիա, արտաքինի տհաճ փոփոխություններ և այլն...

Մոսկվայի Ակադեմիական ինստիտուտում պարզվեց նաև, որ ուկրեյնիս բաղադրությունը նորմալ չէ: Ինձ գգուշացրեցին, որ մինչև կյանքիս վերջը պետք է բժիշկների հսկողության տակ լինեմ և դեղերով ապրեմ, իսկ դեղերի չափաբաժինն անընդհատ ավելանում էր: Երբ բժշկին հարցրի, թե ինչ կլինի ինձ հետ, նա ասաց՝ Աստված գիտե: Իսկ այն հարցին, թե երբևէ կազատվե՞մ հիվանդանոցներից, պատասխանեց՝ միայն վիրահատությունից հետո:

1995թ. տեղափոխվեցիմ Գերմանիա, իսկ Աստված արդեն արել էր Իր առաջին գործը՝ ես հղիացել էի:

1996թ. կեսարյան վիրահատությամբ ծնվեց առաջին երեխաս, իսկ 1998թ. Տերն ինձ պարգևեց նաև երկրորդ երեխան: 2000թ. ծնվեց երրորդ զավակս. ես ունեմ երկու դուստր և մեկ որդի: Մինչ երրորդ երեխայի ծնվելը բժիշկն ինձ բացատրում էր, որ եթե պատրաստվեմ նաև չորրորդ երեխան ունենալ, հնարավոր է, որ հղիության ընթացքում ամեն ինչ ընդհատվի, և ես հեռանամ կյանքից: Նա ավելացրեց նաև, որ ես պետք է բավարարվեմ ունեցած երեխաներով ու զբաղվեմ իմ առողջությամբ, քանի որ առողջության հետ խաղ անել չի կարելի:

2002թ. մեր եկեղեցի այցելեց Սերգեյ եղբայրը, և ես կարող

եմ ասել, որ Աստված նրան հենց ինձ համար էր ուղարկել: Ես նրան պատմեցի իմ վիճակը: Եղբայրը բացեց Սուրբ Գիրքն ու կարդաց.

«Եթե ձեզմե մեկը նեղության մեջ է, աղօթք թող ընե: Եթե մեկը ուրախ է, սաղմոս թող երգե: Եթե ձեզմե մեկը հիվանդ է, եկեղեցին երեցները թող կանչե, որպեսզի իր վրա աղօթք ընեն ու Տերոջը անունով թող խղով օծեն զինք: Հավատքով եղած աղօթքը պիտի փրկե հիվանդը ու Տերը զանիկա ոտքի պիտի հանե» (Հակոբոս 5:13-16): Եղբայրը յուրով օծեց ինձ և գրվածի համաձայն աղոթեցինք: Մեկ շաբաթ հետո գնացիմ Պոտսդամ և եղբոր խնդրանքով այնտեղի եկեղեցու եղբայրները ևս աղոթեցին ինձ համար:

2002թ. բուժող բժիշկս ինձ նախապատրաստում էր վիրահատության՝ ասելով, որ արդեն տասը տարի է, ինչ ոչ մի էական փոփոխություն չկա, և լուրջ քայլերի դիմելու ժամանակն է: Նա հավատացնում էր, որ իրենք շատ լավ մասնագետներ ունեն, և ամեն ինչ լավ կլինի: Սատանան մտքեր էր բերում, որոշ չափով կորցրել էի խաղաղությունս, բայց մի ներքին ձայն ասում էր՝ թող մեկ անգամ էլ հետազոտվեմ, հետո ամեն ինչ կորոշվի: Ես ամեն տարի հետազոտվում էի ՄՌՏ-ի (մագնիսառեզոնանսային տոմոգրաֆիա) միջոցով, որով հնարավոր էր 1 մմ-ի ճշտությամբ որոշել ուռուցքի չափսերը:

2003թ. հունվարին հերթական հետազոտությունը պետք է լիներ: Առավոտյան, չգիտեմ՝ քնած, թե արթուն, անընդհատ լսում էի. «Մաղմոս 126, սաղմոս 126»: Վեր կացա սովորականից վաղ, բացեցի Աստվածաշունչն ու կարդացի. «...Տերը մեզի համար մեծ բաներ ըրավ... անոնք որ արցունքով կցանեն, ցնծությունով պիտի հնձեն» (Մաղմոս 126:2,5): Մինչև բժշկի գնալն արդեն գիտեի, որ ամեն ինչ լավ է լինելու, որովհետև Տերն ինձ հայտնել էր:

Հետազոտությունից հետո բժիշկը պատիճ փակցրեց ուռուցքի նկարները, նրանց կողքին՝ նաև նախորդ տարիների նկարներն ու սկսեց համեմատել: Ես զգում էի, որ նա ոչ մի կերպ չի հավատում տեսածին: Իմ այն հարցին, թե ինչպիսին է իմ ներկա վիճակը, նա պատասխանեց՝ «Ձեր գուր» (շատ լավ): Ես հետազոտության արդյունքները տարա ինձ բուժող բժշկի մոտ, և նա ինձ ասաց. «Սրանից լավ չի լինում: Ուռուցքը 2սմ-ից դարձել է 2սմ»:

Սիրելի՛ ընթերցող, Աստված սիրում է բոլորիս և գիտե, թե մեզ ինչ է հարկավոր: Տերն ուզում է միայն, որ անկեղծ սրտով ու անկեղծ հոգով հավատանք, որ Ինքը կարող է մեզ համար անել ամեն ինչ, նույնիսկ այն, ինչը մեզ համար անհավանական է, և ինչը մարդկային միտքը չի կարող մեկնաբանել:

Մենք չենք կարող հասկանալ, թե ինչպես է Տերն այդ անում, մենք պետք է միայն հավատանք:

Փա՛ռք Տիրոջը: Որպես լրացում ուզում եմ ավելացնել, որ եթե իմ կյանքն ընթանար շատ եղջուր ու հանգիստ, ապա ես չէի ճանաչի Աստծուն ու չէի խանա Աստվածաշունչում գրված ճշմարտության մասին. «Ես եմ ճանապարհը, ճշմարտությունը և կյանքը, ոչ ոք Հոր քով չի գա, եթե ոչ ինձմով» (Հովհ.14:6):

Ես փառք եմ տալիս Տիրոջը, որ կյանքի դժվարություններն օգնեցին ինձ գտնել Նրա ողորմությունն ու վայելել Նրա սերը:

Աղոթե՛ք ինձ համար, որպեսզի Տերն օգնի ինձ պահել հավատքը ու հաստատուն մնալ բոլոր փորձությունների մեջ: Թող Տերն օրհնի բոլորիդ, ինչպես նաև ինձ ու իմ ընտանիքը: Ամեն:

Հասմիկ Համբարձումյան
Էրֆուրտ, Գերմանիա

Այս դեպքը կատարվել է Բջեանի եկեղեցու անդամ
Մանուշակ Մարգարյանի հեղինակությամբ:
Պարմուն է հովիվ
Լյովա Մարգարյանը:

Վկայություն

Վերջերս քույրիկը գանգատներ ուներ եւ դիմել էր բժշկի: Ստուգման արդյունքում պարզվել էր, որ նա միոմա ունի, և շտապ ուղարկել էին Դիլիջան՝ վիրահատության: Վիրահատության ժամանակ բժիշկը հայտնաբերել էր, որ դա ոչ թե միոմա է, այլ՝ չարորակ ուռուցք: Բժիշկ Կարապետյանն ասաց, որ դա իր համար անակնկալ էր: Նա վիրահատության ընթացքում երեք անգամ հեռախոսով կապվել էր Երևանի Ռենտգեն ինստիտուտի 4-րդ հարկի բաժնի վարիչ պրոֆեսոր Գագիկ Ջիլավյանի հետ և նրանից ցուցումներ ստացել վիրահատության ընթացքի վերաբերյալ: Արդյունքում հեռացվեցին քույրիկի կանացի օրգանները: Վիրահատությունից հետո ցույց էին տվել ուռուցքն ու ասել, որ այն չարորակ է:

Եկեղեցին երկօրյա ծոմ հայտարարեց: Եկեղեցու ոչ մի անդամ անտարբեր չէր, բոլորը ծոմով աղոթում էին: Ուռուցքը տարանք հետազոտման: Պատասխանը վերցնելիս բժիշկն ասաց, որ դա իրոք չարորակ ուռուցք է, և այն էլ՝ արագ զարգացող: Բժշկի խոսքերից հետո մենք չուսահատվեցինք և սկսեցինք ավելի ջերմեռանդ աղոթել: Շատերը կարեկցանքով էին մայրում քույրիկին, ուզում էին մխիթարել, նա էլ, ասես, ուզում էր հաշտվել այդ մտքի հետ, բայց ներսից մի ձայն ասում էր՝ մի՛ վախեցեք: Սակայն երևույթն այլ բան էր թելադրում...

Ավելի ստույգ պատասխան ստանալու համար ուռուցքը տարանք Երևան, իսկ այդ ընթացքում քույրիկը խոստովանեց մեղքերը և յուրով օծվեց:

Ուռուցքը հետազոտման տալիս պրոֆեսոր Ջիլավյանը մտահոգված ասաց. «Որպեսզի երկու անգամ չգնաք-գաք, մտեք պրոֆեսոր Բաղդասարի մոտ ու հերթագրվեք քիմիաթերապիայի»: Քույրիկն ասաց. «Մի՞թե ուրիշ բուժում չկա, եթե հնարավոր է՝ քիմիաթերապիա չանենք»: Բժիշկը պատասխանեց, որ այդպիսի էպիկրիզով դա հնարավոր չէ, բացառվում է:

Քույրիկին հերթագրեցին քիմիաթերապիայի, բայց Աստված կարծես ասում էր՝ մի՛ նայեք դրան, Ի՛նձ նայեք: Երբ վերցնում էինք հետազոտության արդյունքները, բժշկուհին ասաց, որ ամեն կերպ ընկել են, բայց չարորակի ոչ մի հետք չկա: Դրանից հետո գնացինք արյան ախտորոշման պատասխանը վերցնելու, և դարձյալ պատասխանեցին, որ ամեն ինչ մաքուր է:

Մենք ուրախ-ուրախ վերցրինք պատասխաններն ու մտանք երկու պրոֆեսորների մոտ: Նրանք մայրում էին ու զարմանում, որոշ ժամանակ խորհրդակցելուց հետո ասացին, որ ամեն ինչ նորմալ է: Ես ասացի, որ մեր Աստվածը, մեր Հիսուսը բժշկել է, փա՛ռք Իրեն: Պրոֆեսորները նույնպես համաձայնեցին, որ դա հրաշք է, և միայն Աստված կարող է այդպիսի բան անել:

Մենք ցնձալով վերադարձանք տուն ու փառաբանում էինք Տիրոջը: Օրհնյալ է մեր Տերը, որ Իր սուրբերի աղոթքներն անպատասխան չի թողնում: Հիմա էլ դեռ շատերը քույրիկին հարցնում են «ինչպե՞ս ես»՝ զարմանալով, թե ինչպես կարող է պատահել, որ լիովին բուժված լինի: Այո՛, մեր Տերն Ամենակարող է, փա՛ռք Իրեն:

Եթե Աստված չկառուցի տունը, գուր եմ աշխատում
այն շինողները:
Մաղմուս 127:1

Աստված մարդկանց մեծ պարգև է տվել՝ ծնել երեխաներ: Բայց երեխաները ծնվում են, որպեսզի ապրեն ոչ միայն այս կյանքում, այլև հավիտենության մեջ՝ Աստծո հետ: Շատ կարևոր է գնահատել Աստծո այդ պարգևը:

Աստված Մարիամին ու Հովսեփին տվեց Հիսուս մանուկին և նրանք մեծացրին Նրան Աստծո համար: Երբ Հովսեփը հոգ էր տանում Հիսուսի համար, նա հասկանում էր, որ դա Աստծո Որդին է: Նա գիտեր, որ իր վրա պատասխանատվություն է դրված:

Ծնողներ, ձեզ վրա նույնպես մեծ պատասխանատվություն է դրված՝ դաստիարակել ձեր զավակներին, և այդ դաստիարակության համար Աստծոն պատասխան պիտի տաք: Տերն ասում է. «Հավատա Տեր Հիսուս Քրիստոսին և կիրկվես դու և քո ամբողջ տունը»: Հիշենք, թե Աստված ինչպես վարվեց Հեղի բահանայի հետ (Ա Թագավորաց 3:13-14): Հեղին ճիշտ չէր դաստիարակել իր որդիներին, այդ պատճառով Տերը վճիռ կայացրեց՝ մեթեց Հեղիին, նրա որդիներին և նրա ամբողջ տունը: Բահանայությունը վերցվեց Հեղիի տնից հավիտյան, որովհետև Հեղին տեսնում էր Աստծո տան մեջ իր որդիների կատարած անօրինությունները և չէր սաստում նրանց: Հիշեք, որ յուրաքանչյուր ծնող Աստծո

առաջ պատասխան պիտի տա իր երեխայի համար:

Երեխաների դաստիարակության մեջ շատ կարևոր է ՄԵՐԸ: Մերը պետք է արտահայտվի թե՛ ուսուցանելու, թե՛ հոգստարության, և թե՛ պատժի մեջ: Չլինի թե մեր ընտանիքում երեխաներից մեկին ավելի շատ ուշադրության արժանացնենք, քան մյուսներին, ինչպես Հակոբը վարվեց: Նա Հովսեփին մյուս որդիներից ավելի շատ էր սիրում և նրա համար բազմազան պատմության պատրաստեց՝ դրանով ատելություն առաջացնելով մյուս եղբայրների մոտ: Կան ծնողներ, ովքեր երեխաներից մեկին ավելի շատ են սիրում, քան մյուսներին, որովհետև այդ երեխան ավելի գեղեցիկ է կամ ավելի խելացի: Տերը չի հաճում այդպիսի վերաբերմունքի:

Սուրբ Գրքում ասվում է, որ եկեղեցու տկար անդամներին պետք է ավելի պատիվ անենք, որպեսզի նրանք երբեք իրենց երկրորդ կարգի մարդ չգզան: Նույնը պետք է լինի ընտանիքում, որովհետև Աստված ձեր երեխաներին չի առանձնացնում, Նա ուզում է փրկել բոլորին:

Երեխաների հետ պետք է ժամանակ անցկացնել: Մի անգամ այսպիսի փորձ կատարեցին՝ պարզելու համար, թե հայրը որքան ժամանակ է անցկացնում իր որդու հետ: Երեխայի հագուստին ամրացրեցին մի հաղորդիչ: Երբ հայրը սկսում էր խոսել տղայի հետ, հաղորդիչը միանում էր: Եվ արդյունքը՝ հայրը որդու հետ մեկ օրվա ընթացքում խոսել էր 37 վայրկյան: Արդյո՞ք երեխան այդ հորից կարող է ինչ-որ բան սովորել:

Երբ ամերիկացի երեխաներին հարց էին տվել. «Ինչի՞ց դուք ավելի շուտ կիրառարկեիք՝ հեռուստացույցից, թե՞ հայրիկից», 92%-ը պատասխանել էր՝ «Հայրիկից»: Ինչո՞ւ: Որովհետև հեռուստացույցի հետ նրանք ավելի շատ ժամանակ են անցկացնում, քան հայրերի: Եթե մեր ընտանիքներում նույնպես այդպես լինի, մենք չենք կարողանա մեր երեխաներին Աստծո համար դաստիարակել: Եթե ծնողն այսօր ժամանակ չունենա իր երեխայի հետ հաղորդակցվելու, ապա հետո, երբ երեխան մեծանա և հայրը ցանկանա զրուցել որդու հետ, որդին կասի. «Չեմ կարող հիմա քեզ հետ խոսել, ընկերներս ինձ են սպասում»:

Երեխաների դաստիարակությունն այսօր չափազանց կարևոր խնդիր է, և այն չի կարելի հետաձգել: Մտածենք այս մասին:

ԹԱՆԿԱՐԺԵՔ ԶՈՒԹԱԿԸ

Հանրաճանաչ ջութակահար Ֆրեդերիկ Ֆասեն մի քանի հրաշալի ջութակ ուներ: Դրանցից մեկը, հիրավի, քանկարժեք էր, որովհետև շատ տարիներ առաջ այն պատրաստել էր անվանի վարպետ Գվարներին: Կյանքի մայրամուտին, էլ ավելի զգալով ծերության անկարողությունը, Ֆրեդերիկ Ֆասեն հայտարարեց պատանի ջութակահարների մրցույթ և խոստացավ ջութակը նվիրել այդ մրցույթի հաղթողին:

Մրցույթում հաղթելու մասին երագում էին երկրի բոլոր պատանի ջութակահարները: Անդրեասը նույնպես համառորեն պատրաստվում էր մրցույթին: Նա ջութակ նվագել սովորել էր 5 տարեկանից, իսկ 12 տարեկանում արդեն իր աղքատ ընտանիքին կերակրելու համար քաղաքային զբոսայգու մոտ համերգներ էր տալիս և ուներ իր մշտական ունկնդիրները: Այժմ Անդրեասը ստիպված էր ժամանակավորապես հրաժարվել համերգներից, թեև ընտանիքը շատ կարիքավոր էր:

- Ոչինչ, կդիմանանք,- ասում էր կահույքի գործարանում հաշմանդամ դարձած հայրը:

- Կարտոֆիլից կարելի է պատրաստել շատ համեղ ուտեստներ,- ասում էր մայրը:

Նույնիսկ չարաճճի երկվորյակ եղբայրները լուռ էին մնում, երբ Անդրեասը պարապում էր Պազանինի ջութակի պիեսը, որպեսզի այդ պիեսով զարմացնի ժամանակի հանրաճանաչ ջութակահարին: Անդրեասն ուրախ էր, որ մրցույթին մասնակցելու համար իրեն ճանապարհածախս հարկավոր չէ, որովհետև Ֆրեդերիկ Ֆասեն ապրում էր իրենց քաղաքում: Անդրեասը կենտրոնացած պատրաստվում էր մրցույթին, ջանում էր հնարավորինս շուտ կատարել տնային աշխատանքները, ժամանակ առ ժամանակ դպրոցում խնդրում էր, որ իրեն դասերից շուտ թողնեն, բայց երբեք բաց չէր թողնում կիրակնօրյա դպրոցի պարապմունքները:

- Բոլորդ վկայեք Աստծո մասին,- սովորեցնում էր նրանց կիրակնօրյա դպրոցի երիտասարդ ուսուցիչը,- հրեշտակները երկնքում ուրախանում են, երբ երկրի վրա դարձի է գալիս թեկուզ մեկ մեղավոր: Երբ ձեր մանկական վկայության շնորհիվ որևէ մեկը դարձի գա, դուք աննկարագրելի ուրախություն կզգաք, և Աստված այդ մարդուն նույնպես կփրկի հավիտենական կյանքի համար:

Անդրեասը համարում էր, որ ինքը դեռ չի կարողանում Բարի լուրն ավետել, բայց որոշեց, որ մրցույթից հետո անպայման կփորձի, որովհետև Հիսուսին որպես Տեր ընդունած մարդը պարտավոր է մարդկանց օգնել փրկության հարցում:

Եվ ահա, եկավ մրցույթի օրը: Անդրեասի հայրն ու մայրը եկեղեցուն խնդրեցին աղոթել, որ Աստված օգնի Անդրեասին: Գնալուց առաջ Անդրեասը ևս մեկ անգամ աղոթեց ծնողների հետ:

- Շատ ափսոս, որ պարոն Ֆրեդերիկը հավատացյալ չէ,- ասաց հայրը:

Մրցույթի բոլոր մասնակիցները շատ լավ էին նվագում: Հանձնաժողովի նախագահ մատնար Ֆասեն գոհ ժպտում էր:

«Ի՞նչ լավ կլինեք,- մտածում էր Անդրեասը,- որ արվեստին նվիրված այդ մեծ ջութակահարը սիրեր Աստծուն իմ վկայությամբ: Հնարավոր չէ, որ այդ բարի մարդը չհասկանա, որ Աստված ուզում է փրկել նաև իրեն: Բայց նա երբեք կհամաձայնի՞ ինձ լսել»:

Երբ եկավ Անդրեասի ելույթի հերթը, նա ժպտաց մեծ մատնարոյին, ջութակը կզակով սեղմեց ուսին, թեթևակի հպվեց լարերին, որպեսզի մատների դողն անցնի, բայց, չգիտես ինչու, Պազանինիի պիեսի փոխարեն հուզիչ անկեղծությամբ նվագեց քրիստոնեական երգի պարզունակ մի մեղեդի: Հանձնաժողովի անդամները զարմացած իրար նայեցին: Ինչ-որ մեկը գործընկերներին շշմջաց.

- Եվ այս միամիտ տղան այս դյուրին պիեսը նվագելուց հետո ուզում է անցնել հաջորդ փուլ:

- Խնդրում եմ հանձնաժողովին՝ հաշվի առնել իմ հատուկ կարծիքը,- մտածկոտ արտաբերեց Ֆրեդերիկ Ֆասեն,- և արդեն իր ուրույն երաժշտական ձեռագիրն ունեցող այս տաղանդավոր տղային թույլ տալ, որ անցնի հաջորդ փուլ:

Ընդմիջմանը մեծ մատնարոն ինքը մոտեցավ Անդրեասին.

- Երիտասարդ, ինչու՞ դուք չնվագեցիք այն, ինչ պատրաստել էիք:

Անդրեասն իրեն կորցրեց և, կարմրելով, անկեղծ խոստովանեց.

- Ես ուզում էի Ձեզ վկայել Հիսուս Քրիստոսի մասին:

- Նույնիսկ մրցույթին չհաղթելու և քանկարժեք ջութակից զրկվելու գնով:

- Ես ուզում եմ, որ դուք ստանաք փրկություն և հավիտենական կյանք,- արցունքն աչքերին ասաց պատանին:

- Իմ մայրն այդ մասին ասում էր մահանալիս,- մեծ մատնարոյի աչքերում նույնպես արցունքներ երևացին,- նա հաճախ էր ինձ համար երգում իր սիրած երգը, այն, որը դու նվագեցիր:

- Աստված իմ աղերի միջոցով կրկին դիմեց Ձեզ,- մտքում եղածը բարձրաձայն արտահայտեց Անդրեասը և իր գրպանի փոքրիկ Ավետարանը մեկնեց Ֆրեդերիկ Ֆասեին:

- Ես պահել եմ մորս Աստվածաշունչը, թեև ոչ մի անգամ չեմ բարեհաճել այն կարդալ,- ներում հայցող տոնով արտասանեց մատնարոն: - Բայց նվերի համար անչափ շնորհակալ եմ: Հարմար կլինի, որ այն միշտ պահեմ ինձ մոտ:

Երբ Անդրեասը նվագեց Պազանինիի պիեսը, բոլոր ներկաները մի քանի վայրկյան լուռ էին, ապա ծափահարությունների մեծ ալիք բարձրացրին:

- Ինչպե՞ս Դուք գուշակեցիք, որ այդ տղան տաղանդավոր է,- հարցնում էին պարոն Ֆրեդերիկին հանձնաժողովի անդամները:

Փակ քննարկման ժամանակ հաղթանակը միաձայն տրվեց Անդրեասին: Նրան հանձնելով ճանաչված վարպետ Գվարների ջութակը՝ Ֆրեդերիկ Ֆասեն ցածրաձայն հարցրեց երջանկությունից փայլող պատանուն.

- Դուք ինձ ցույց կտա՞ք Ձեր աղոթքատան ճանապարհը: Ես ուզում եմ դարձի գալ և նոր կյանք սկսել: Լավ է ուշ, քան՝ երբեք:

ԻՆՉ Է ՄՊԱՍՎՈՒՄ ՔԵՉ, ԵՔԵ ՄԵՎԱՎՈՐ ՄԵՌՆԵՍ

ՈՐՆ Է ՄԵՎԱՎՈՐ ՎԻՃԱԿԻՑ ԱՋԱՏՎԵԼՈՒ ՄԻՋՈՑԸ

✚ Մարդոց սահմանուած է մէկ անգամ մեռնիլ, ու անկէ ետքը դատաստան:

Եբր. 9:27

✚ Այն ատէն ձախ կողմը եղողներուն (Յիսուս) պիտի ըսէ. «մէկդի գացէք ինծմէ՝ անիծեալներ, յաւիտենական կրակին մէջ որ պատրաստուած է սատանայի ու իր հրեշտակներուն համար»:

Եվ ասոնք պիտի երթան յաւիտենական տանջանքը, իսկ արդարները՝ յաւիտենական կեանքը:

Մատթ. 25:41,46

✚ Չար մարդը բարի վախճան չունենար. ամբարիշտներուն ճրագը պիտի մարի:

Առակաց 24:20

✚ Եթէ մարմնաւորապէս ապրելու ըլլաք, պիտի մեռնիք, բայց եթէ Հոգիով մարմինին գործերը սպաննէք՝ պիտի ապրիք:

Հռովմ. 8:13

✚ Ով որ կենաց գիւղին մէջ գրուած չգտնուեցաւ, կրակի լիճին մէջ ձգուեցաւ:

Հայտն. Հովհ. 20:15

✚ Մեղքին վարձքը մահ է, բայց Աստուծոյ ձրի պարգեւը յավիտենական կեանք մեր Տիրոջ Յիսուս Քրիստոսի ձեռքով:

Հռովմ. 6:23

✚ Ուրիշ մէկով՝ փրկութիւն չկայ, վասն զի անկէ (Յիսուսէ) զատ ուրիշ անուն մը չկայ երկնքի տակ մարդոց մէջ տրուած, որով կարող ըլլանք փրկուիլ:

Գործք Առաքելոց 4:12

✚ Աստուած այնպէս սիրեց աշխարհը, մինչեւ իր միածին Որդին տուաւ, որպէս զի ամէն ով որ անոր հավատայ՝ չկորսուի, հապա յավիտենական կեանք ունենայ: Վասն զի Աստուած իր Որդին չղրկեց աշխարհ, որպէս զի աշխարհը դատէ, հապա՝ որպէս զի աշխարհ Յիսուսով փրկուի:

Հովհ. 3:16-17

✚ Եթէ մէկը Քրիստոսի մէջ է, անիկա նոր ստեղծուած մըն է: Հիները անցան, եւ ահա ամէն բան նոր եղավ:

Բ Կորնթ. 5:17

✚ Աստուծոյ սէրը մեր վրայ յայտնի եղավ, որ Աստուած իր միածին Որդին աշխարհ ղրկեց, որպէս զի անոր միջոցով ապրինք:

Ա Հովհ. 4:9

✚ Եթէ քու բերնովդ Յիսուսը Տէր խոստովանիս, ու քու սրտիդ մէջ հավատաս թէ Աստուած զանիկա մեռելներէն յարուց՝ պիտի փրկուիս:

Հռովմ. 10:9-10

Սիրելի՛ ընթերցողներ, թերթն ունենալու է նաև հարց ու պատասխանի բաժին, ուստի կարող եք ձեզ հետաքրքրող հոգևոր հարցերը, առաջարկություններն ու վկայություններն ուղարկել խմբագրություն:

Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30

«Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է

հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: